

ΤΟΜΑΣ ΜΙΧΑΝ

Βραβεία Tony και Emmy



Μυθιστόρημα βασισμένο στο ομότιτλο μιούζικαλ



ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ANNIE
Από τις Εκδόσεις Puffin, Νέα Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Annie**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Thomas Meehan

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σοφία Γρηγορίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:

Ελένη Σταυροπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

© Thomas Meehan, 1980

Lyrics from «Tomorrow» © 1977 by Martin Charnin and
Charles Strouse, appear by permission of the composer and lyricist.
ANNIE, ANNIE: THE MUSICAL, & LITTLE ORPHAN ANNIE ®, ™, & © 2013.

Tribune Content Agency, LLC. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2014

ISBN 978-618-01-0713-5

*Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο
αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΤΟΜΑΣ ΜΙΧΑΝ

Βραβεία Tony και Emmy



Μετάφραση:
Σοφία Γρηγορίου



*Στα παιδιά μου, την Κέιτ και τον Τζο,
που είναι πλέον ενήλικες, και σε δύο κοριτσάκια,
την Έμα Βαν Μπρόκλιν και τη Σάσα Μπέρμαν*

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η *Annie* ήρθε στον κόσμο πριν από πολλά πολλά χρόνια, το 1924, ως η εντεκάχρονη πρωταγωνίστρια της σειράς εικονογραφημένων *Μικρή Ορφανή Annie*. Δημιουργός της ήταν ο σκιτσογράφος Χάρολντ Γκρέι από την Ιντιάνα. Η σειρά αγαπήθηκε πολύ και εμφανιζόταν στις σελίδες των αμερικανικών εφημερίδων ήδη σαράντα οκτώ χρόνια όταν πρωτοασχολήθηκα μαζί της το 1972, πιθανότατα όταν εσείς που διαβάζετε τώρα αυτές τις γραμμές δεν είχατε γεννηθεί ακόμα – ούτε ως ιδέα!

Με την *Annie* βρέθηκα να ασχολούμαι όταν ένας φίλος μου, ο Μάρτιν Σαρνίν, σκηνοθέτης και στιχουργός μιούζικαλ του Μπρόντγουεϊ, μου ζήτησε να συνεργαστούμε για να διασκευάσουμε τη *Μικρή Ορφανή Annie* σε μιούζικαλ. Εκείνος θα έγραφε τους στίχους, εγώ το κείμενο, ενώ τη μουσική θα συνέθετε ένας άλλος φίλος του, ο Τσαρλς Στρόους, βραβευμένος με Tony. Εκείνη την περίοδο, έγραφα σύντομα κόμικ και άρθρα σε διάφορα περιοδικά, κυ-

ρίως στο *Νιου Γιόρκερ*. Παρότι λάτρευα το σανίδι όλη μου τη ζωή, δεν είχα γράψει τίποτα για το θέατρο. Ήμουν, λοιπόν, ταυτόχρονα ενθουσιασμένος και ελαφρώς αγχωμένος που θα έγραφα το βιβλίο για το μιούζικαλ, το οποίο από την πρώτη στιγμή είχαμε αποφασίσει να ονομάσουμε απλώς *Annie* αντί για *Μικρή Ορφανή Annie*.

Να σας εξηγήσω ότι το βιβλίο ενός μιούζικαλ, γνωστό επίσης ως λιμπρέτο, δεν είναι ακριβώς βιβλίο σαν αυτό που πρόκειται να διαβάσετε. Αντίθετα, είναι το σενάριο μιας παράστασης – δηλαδή ολόκληρη η ιστορία του μιούζικαλ σε διαλόγους, με κενά στα σημεία όπου θα εισαχθούν αργότερα τα προτεινόμενα τραγούδια ή/και οι χορογραφίες, σαν τις σταφίδες στο σταφιδόψωμο. Με το που συμφώνησα να γράψω το βιβλίο της *Annie*, το πρώτο που έκανα ήταν να πάω στα αρχεία της *Νιου Γιork Ντέιλι Νιουζ*, μιας εφημερίδας στην Ανατολική Τεσσαρακοστή Δεύτερη Οδό, στις σελίδες της οποίας δημοσιευόταν από τη γέννησή του το κόμικ. Ξόδεψα πολλές ώρες και πολλές μέρες διαβάζοντας τα κόμικ των σαράντα οκτώ προηγούμενων ετών – ασπρόμαυρων τις καθημερινές, έγχρωμων τις Κυριακές. Και μαντέψτε! Σε όλα αυτά τα χρόνια της *Μικρής Ορφανής Annie*, δεν έβρισκα καμία συνεκτική κεντρική ιστορία που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως βάση για το μιούζικαλ. Γύρισα αποθαρρυσμένος στους συνεργάτες μου,

τον Μάρτιν και τον Τσαρλς· τους είπα ότι βρήκα μόνο τρεις χαρακτήρες τους οποίους θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε στο μιούζικαλ: το φτωχότερο κοριτσάκι του κόσμου, τον πλουσιότερο άντρα του κόσμου και ένα σκυλί ονόματι Σάντι. Με λίγα λόγια, θα έπρεπε να φτιάξω μια δική μου ιστορία. Και αυτό έκανα.

Αρχικά, αποφάσισα ότι, αντίθετα με το κόμικ, η ιστορία θα διαδραματιζόταν στη Νέα Υόρκη, καθώς –Νεοϋορκέζοι και οι τρεις– αυτή ήταν η πόλη που γνωρίζαμε καλύτερα. Αρχισα να γράφω την *Annie* το 1972. Πρόεδρος τότε ήταν ο Ρίτσαρντ Νίξον, η Αμερική είχε κολλήσει στον βούρκο του αντιλαϊκού πολέμου του Βιετνάμ και απ’ άκρη σ’ άκρη πλανιόταν η γενική αίσθηση ότι η ομοσπονδιακή κυβέρνηση αδιαφορούσε για την ευημερία του κόσμου. Έτσι, με τις συνθήκες του 1972 στο μυαλό μου, αποφάσισα να τοποθετήσω την *Annie* σε κάποια άλλη περίοδο βαθιάς κρίσης. Επέλεξα, λοιπόν, τη μεγάλη Οικονομική Ύφεση, και συγκεκριμένα το έτος 1933, όταν έγινε πρώτη φορά πρόεδρος ο Φραγκλίνος Ρούζβελτ. Μάλιστα, μου ήρθε η ιδέα να χρησιμοποιήσω τον Ρούζβελτ ως χαρακτήρα του μιούζικαλ.

Είχα πια κανονίσει σε ποιον χωροχρόνο θα τοποθετούσα το μιούζικαλ, ποια όμως θα ήταν η ιστορία μου; Ένας από τους αγαπημένους μου συγγραφείς ήταν ανέκαθεν ο Τσαρλς Ντίκενς, ο λαμπρός Βρετα-

νός συγγραφέας του 19ου αιώνα, που έγραψε κλασικά μυθιστορήματα, όπως τον *Όλιβερ Τουίστ*, τον *Ντέιβιντ Κόπερφιλντ*, τις *Μεγάλες Προσδοκίες* και τη *Χριστουγεννιάτικη Ιστορία*, για να αναφέρω ορισμένα από τα υπέροχα, σπαραξικάρδια έργα του. Ξάφνου σκέφτηκα ότι η Άννι, όντας ένα φτωχό, βασανισμένο ορφανό, έμοιαζε με χαρακτήρα του Ντίκενς –σε σύγχρονη, αμερικανική εκδοχή– και ότι θα μπορούσα να γράψω ένα κάπως ντικενσιανό βιβλίο για την Άννι. Ο Ντίκενς ήταν πάνω απ’ όλα έξοχος παραμυθιάς και παρατήρησα ότι κάθε μυθιστόρημά του ξεκινά με ένα μυστήριο που διαλευκαίνεται στις τελευταίες σελίδες του βιβλίου. Ποιο θα ήταν το μυστήριό μου; Ένα βρέφος δύο μηνών, η Άννι, εγκαταλείπεται στα σκαλιά του ορφανοτροφείου με ένα σπασμένο ασημένιο μενταγιόν κρεμασμένο στον λαιμό της και ένα ανυπόγραφο σημείωμα καρφίτσωμένο στην κουβερτούλα της, όπου γράφει: *Σας παρακαλούμε να φροντίσετε το αγαπημένο μας μωράκι. Ονομάζεται Annie και τη λατρεύουμε. Γεννήθηκε στις 28 Οκτωβρίου. Σύντομα θα επιστρέψουμε να την πάρουμε. Φορά στον λαιμό μισό μενταγιόν, το άλλο μισό το κρατήσαμε εμείς, έτσι ώστε, όταν έρθουμε να την πάρουμε, να ξέρετε ότι είναι δική μας. Να το μυστήριο με το οποίο ξεκινά η Annie. Ποιος την άφησε στο ορφανοτροφείο; Ο πατέρας της και η μητέρα της, όπως πιστεύει η ίδια μεγαλώνοντας; Και πότε θα έρ-*

θουν να την πάρουν; Βρίσκονται πράγματι, όπως τραγουδά η Άννι στην πρώτη σκηνή του μιούζικαλ, εκεί κοντά ή μήπως πολύ μακριά; Όταν πρωτοσυναντάμε την Άννι στην παράσταση, έχουν περάσει κιόλας έντεκα χρόνια από τότε που την άφησαν στο ορφανοτροφείο. Η Άννι πείθεται ότι τελικά οι γονείς της δε θα επιστρέψουν, έτσι λοιπόν το σκάει για να ψάξει να τους βρει μόνη της. Η αναζήτηση της Άννι και η λύση του μυστηρίου αποτελούν την αφηγηματική ραχοκοκαλιά του μιούζικαλ, που μετουσιώθηκε στο μυθιστόρημα που τώρα κρατάτε στα χέρια σας.

Όταν ολοκλήρωσα το προσχέδιο και το έδειξα στον Μάρτιν και στον Τσαρλς, με χαρά άκουσα ότι τους άρεσε. Είχαν, ωστόσο, ένα βασικό πρόβλημα: παραήταν μεγάλο και θα κατέληγε σε μιούζικαλ τρειςήμισι ωρών όταν η ιδανική διάρκεια για μιούζικαλ στο Μπρόντγουεϊ είναι συνήθως λίγο πάνω από δύο ώρες. Έτσι, άρχισα να κόβω σκηνές φέρνοντάς το στο σωστό μέγεθος. Όταν η *Annie* έκανε πρεμιέρα στο Μπρόντγουεϊ, την άνοιξη του 1977, με μεγάλη μου χαρά αναφέρω ότι σημείωσε τεράστια επιτυχία. Κέρδισε το βραβείο Tony για το «Καλύτερο Μιούζικαλ της Χρονιάς» καθώς και έξι ακόμα βραβεία Tony, μαζί με εκείνο που είχα την τύχη να λάβω για το «Καλύτερο Βιβλίο Μιούζικαλ». Από το 1977 και μετά, η *Annie* παιζόταν όχι μόνο σε όλη την Αμερική, αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο, εμένα όμως μου έλειπαν

οι άφθονες σκηνές που είχα αφαιρέσει από το αρχικό μου κείμενο. Μέχρι που μια μέρα ξαφνικά αναφώνησα «Εύρηκα!» Αν ο Ντίκενς έγραψε ένα μυθιστόρημα για ένα ορφανό αγόρι, τον Όλιβερ Τουίστ, γιατί να μη γράψω κι εγώ ένα μυθιστόρημα για ένα ορφανό κορίτσι, την Άννι, όπου θα συμπεριλάβω την αφηγηματική εκδοχή όλων των σκηνών που είχα αναγκαστεί να κόψω από το μιούζικαλ; Για πρώτη φορά θα αφηγούμουν ολόκληρη την ιστορία της Άννι έτσι όπως την είχα φανταστεί πριν από τόσα χρόνια! Ακόμη και αν έχετε ήδη δει την *Annie* στο θέατρο ή σε κάποια από τις ταινίες που γυρίστηκαν βασισμένες στο μιούζικαλ, είναι πολλά αυτά που δεν ξέρετε για την Άννι – μέχρι τώρα δηλαδή, λίγο πριν γυρίσετε στις πρώτες σελίδες του πρώτου κεφαλαίου. Ελπίζω να διασκεδάσετε διαβάζοντας το βιβλίο όσο διασκεδάσα κι εγώ γράφοντάς το. Εμπρός λοιπόν!

Τόμας Μίχαν
27 Μαΐου, 2013

1

Πριν από πολύ καιρό, τις πρώτες σιωπηλές και σκοτεινές ώρες του πρωινού της πρώτης Ιανουαρίου του 1933, στους κρύους, έρημους δρόμους στο κέντρο της Νέας Υόρκης έπεφτε ψιλό χιονόνερο. Η ώρα περνούσε αργά, μέχρι που οι καμπάνες του Αγίου Μάρκου στο Μπάουερι διέκοψαν τη χειμωνιάτικη σιωπή σημαίνοντας τέσσερις.

Δυο τρία τετράγωνα από την εκκλησία, στην οδό Αγίου Μάρκου, βρισκόταν το Παράρτημα Θηλέων του Δημοτικού Ορφανοτροφείου της Νέας Υόρκης. Στον κοιτώνα του δεύτερου ορόφου, ένα εντεκάχρονο κορίτσι στεκόταν ολομόναχο μπροστά στο παγωμένο παράθυρο. Τουρτουρίζοντας στο λεπτό, λευκό βαμβακερό νυχτικό του, άκουγε τις καμπάνες καθώς κοιτούσε στο φως του φανοστάτη το χιόνι που έπεφτε σε στροβίλους. Κάθε τόσο έστρεφε με λαχτάρα το βλέμμα της σε κάθε μεριά του δρόμου. Περίμενε να έρθει κάποιος για εκείνη· να την πάρει μακριά από το ορφανοτροφείο. Κανείς, όμως, δεν ερχόταν.

Λεπτή και σχετικά κοντούλα για την ηλικία της, είχε ελαφρώς ανασηκωμένη μυτούλα και ανακατεμένα, ίσια κόκκινα κοντοκομμένα μαλλιά. Το πιο εντυπωσιακό χαρακτηριστικό της, όμως, ήταν ένα ζευγάρι λαμπερά γκριζογάλανα μάτια που αντανακλούσαν ταυτόχρονα βαθιά θλίψη, ακατάσχετη χαρά και κοφτερό μυαλό. Το όνομά της ήταν Άννι.

Στον κρύο, ανεμώδη κοιτώνα, τα υπόλοιπα κορίτσια –δεκαεπτά στο σύνολο– είχαν εδώ και ώρα αποκοιμηθεί. Σκεπασμένα με τραχιές, χακί στρατιωτικές κουβέρτες, μουρμούριζαν και, πού και πού, φώναζαν στον ύπνο τους καθώς στριφογυρνούσαν ανήσυχα στα στενά κρεβάτια τους. Μόνο η Άννι είχε ξαγρυπνήσει, καθώς την ώρα που προσπαθούσε να κοιμηθεί, την είχε κρατήσει ξύπνια η φασαρία που έκαναν στον δρόμο οι γλεντζέδες της Πρωτοχρονιάς – οι φωνές, τα μεθυσμένα τραγούδια, οι κόρνες των αυτοκινήτων και τα βραχνά σφυρίγματα. Πολλή ώρα μετά τα μεσάνυχτα, όμως, όταν η οδός Αγίου Μάρκου είχε ησυχάσει και είχε αρχίσει να χιονίζει, η Άννι αδυνατούσε ακόμη να κοιμηθεί. Τελικά, είχε σηκωθεί από το κρεβάτι της, είχε σταθεί μπροστά στο παράθυρο και περίμενε σιωπηλή.

Από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, η Άννι δεν είχε κοιμηθεί ποτέ την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Τότε ήταν η επέτειος της νύχτας όταν, έντεκα χρόνια πριν, την είχαν αφήσει δύο μηνών μωρό σε ένα ψά-

θινο καλάθι στα σκαλιά του ορφανοτροφείου. Κάποιος είχε χτυπήσει το κουδούνι και ύστερα είχε χαθεί μες στη νύχτα. Η Άννι είχε βρεθεί τυλιγμένη σε μια ξεθωριασμένη ροζ μάλλινη κουβερτούλα με το μισό ενός ασημένιου μενταγιόν κρεμασμένο στον λαιμό της. Στην κουβέρτα ήταν καρφίτσωμένο ένα ανυπόγραφο σημείωμα: *Σας παρακαλούμε να φροντίσετε το αγαπημένο μας μωράκι, έγραφε. Ονομάζεται Annie και τη λατρεύουμε. Γεννήθηκε στις 28 Οκτωβρίου. Σύντομα θα επιστρέψουμε να την πάρουμε. Φορά στον λαιμό μισό μενταγιόν, το άλλο μισό το κρατήσαμε εμείς, έτσι ώστε, όταν έρθουμε να την πάρουμε, να ξέρετε ότι είναι δική μας.*

Επειδή την είχαν αφήσει στο ορφανοτροφείο παραμονή Πρωτοχρονιάς, η Άννι είχε πείσει τον εαυτό της ότι η μητέρα της και ο πατέρας της θα επέστρεφαν για να την πάρουν επίσης παραμονή Πρωτοχρονιάς. Κάθε χρόνο, όλα τα παιδιά μετρούσαν τις μέρες ως τα Χριστούγεννα· η Άννι αντίθετα μετρούσε τις μέρες ως την Πρωτοχρονιά. Κάθε χρόνο, όμως, απογοητευόταν· ο πατέρας της και η μητέρα της δεν έρχονταν. Τώρα πια, ήταν σχεδόν σίγουρη ότι ούτε φέτος θα έρχονταν. Καθώς το χιόνι πύκνωνε, η Άννι αναστέναξε κι έτριψε τα μάτια της για να μην κλάψει. «Είπαν ότι με αγαπούν και ότι θα γυρίσουν. Το λέει στο σημείωμα», μονολόγησε στα σκοτεινά. «Πού είναι; Γιατί δεν έχουν έρθει να με πάρουν;» Έπιασε

στη χούφτα της το σπασμένο ασημένιο μενταγιόν που κρεμόταν μέρα νύχτα στον λαιμό της και το έσφιξε στο στήθος της.

«Μαμά, μαμά, μανούλα!» Ένας εφιάλτης ξύπνησε το μικρότερο παιδί του ορφανοτροφείου, την εξάχρονη Μόλι. Φώναζε τη μητέρα της· η μητέρα της, όμως, είχε πεθάνει σε αυτοκινητικό δυστύχημα δύο χρόνια πριν, ενώ στο ίδιο δυστύχημα είχε χάσει τη ζωή του και ο πατέρας της. Παρόλο που ήταν ένα πανέμορφο παιδάκι, ήταν και αυτό ένα από τα ορφανά που κανείς δεν ήθελε να υιοθετήσει, όπως συνέβαινε και με όλα τα υπόλοιπα του ορφανοτροφείου. Εκτός από την Άννι. Η Άννι διέφερε γιατί αυτή είχε πατέρα και μητέρα· κάπου. «Μαμά, μανούλα!» ξαναφώναξε η Μόλι ξυπνώντας τα κορίτσια που κοιμούνταν στα κρεβάτια γύρω της.

«Βούλωσ' το», φώναξε η Πέπερ από το διπλανό κρεβάτι.

«Κανείς δεν μπορεί να κοιμηθεί πια εδώ μέσα», γκρίνιαξε η Ντάφι.

«Μαμά! Μανούλα!» τσίριξε τρίτη φορά η Μόλι.

«Είπα βούλωσ' το, Μόλι», πετάχτηκε από το κρεβάτι της θυμωμένη η Πέπερ. Σήκωσε τη Μόλι στα χέρια της και την έριξε στο πάτωμα. Στα δεκατέσσερά της, η Πέπερ ήταν το μεγαλύτερο κορίτσι του ορφανοτροφείου, τόσο σε ηλικία όσο και σε σωματική διάπλαση. Είχε πλακουτσωτή μύτη, πρόσωπο γε-

μάτο φακίδες και μακριά, μπερδεμένα μαλλιά πιο κόκκινα και από της Άννι.

«Σταμάτα να βασανίζεις το καημένο το παιδάκι. Δε σου έκανε τίποτα», πετάχτηκε η Ιουλία. Η Ιουλία ήταν δώδεκα ετών και, παρότι δεν ήταν η ομορφότερη, ήταν σίγουρα η πιο γλυκιά. Το όνομά της οφειλόταν πολύ απλά στο γεγονός ότι την είχαν εγκαταλείψει μωρό στο ορφανοτροφείο την 4η Ιουλίου.

«Δε με αφήνει να κοιμηθώ», απάντησε απότομα η Πέπερ.

«Εσύ δε μας αφήνεις να κοιμηθούμε», αντιμίλησε η Ιουλία.

«Και τι θα κάνεις γι' αυτό;» είπε η Πέπερ προχωρώντας προς το κρεβάτι της Ιουλίας.

«Μάλιστα, ποια είσαι, ο Τζακ Ντέμπσι, ο πυγμαίος του ορφανοτροφείου;» είπε η Ιουλία και, στο λεπτό, αυτή και η Πέπερ κυλιούνταν στο πάτωμα. Τσίριζαν, μαλλιοτραβιούνταν και δέρνονταν. Ο καβγάς ξύπνησε την οκτάχρονη Τέσι, που κοιμόταν στο κρεβάτι στην πέρα γωνιά του κοιτώνα.

«Χριστούλη μου, Χριστούλη μου, μαλώνουν και δε θα κλείσω μάτι όλη νύχτα!» παραπονέθηκε η Τέσι, ένα χλωμό και φοβισμένο κορίτσι με ξανθά κοτσιδάκια, μύτη λεπτή και γαμψή και σχεδόν ανύπαρκτο σαγόκι. «Χριστούλη μου, Χριστούλη μου!»

Η Άννι, μέχρι τη στιγμή εκείνη, τις παρακολουθούσε σιωπηλή από το παράθυρο. Τώρα, όμως, προχώ-

ρησε και σταμάτησε τον καβγά ανάμεσα στην Πέπερ και στην Ιουλία. «Εμπρός, κόψτε το. Πηγαίντε πίσω στα κρεβάτια σας», πρόσταξε και χώρισε τις δυο καβγατζούδες.

«Παράτα μας, Άννι», μουρμούρισε η Πέπερ κατσουφιάζοντας καθώς επέστρεφε στο κρεβάτι της με βαριά βήματα. Δεν προσπάθησε, ωστόσο, να τα βάλει με την Άννι. Μπορεί να ήταν πιο μεγαλόσωμη, όλες όμως θεωρούσαν την Άννι την πιο σκληροτράχηλη ανάμεσά τους. Μέχρι και η Πέπερ τη φοβόταν. Η Άννι ήταν, επίσης, η εξυπνότερη, και όλες την είχαν για αρχηγό τους, ειδικά στις ατέλειωτες μάχες τους με τη διευθύντρια του ορφανοτροφείου, την κυρία Αγκάθα Χάνιγκαν.

«Η Πέπερ το ξεκίνησε, Άννι», είπε η Ιουλία. «Έριξε τη Μόλι από το κρεβάτι».

«Το ξέρω», αποκρίθηκε η Άννι χτυπώντας την απαλά στον ώμο. «Πρέπει, όμως, να πάτε όλες για ύπνο».

«Εντάξει, Άννι», συμφώνησε η Ιουλία και ανέβηκε στο κρεβάτι της, ενώ η Άννι πήγαινε να παρηγορήσει τη Μόλι, που ήταν ακόμη κουλουριασμένη στο πάτωμα. Γονάτισε δίπλα της και την πήρε στην αγκαλιά της.

«Μη φοβάσαι, Μόλι, εγώ είμαι εδώ», είπε η Άννι χαϊδεύοντας τα μακριά μαύρα μαλλιά του κοριτσιού.

«Η μαμά μου, Άννι», ψέλλισε η Μόλι, ενώ δάκρυα κυλούσαν στα αναψοκοκκινισμένα της μάγουλα.

«Ήμασταν στο φέρι μποτ και με είχε σηκώσει ψηλά για να βλέπω τα μεγάλα πλοία. Μετά, όμως, έφυγε, κουνώντας μου το χέρι, και δεν μπορούσα να τη βρω. Πουθενά».

«Όνειρο ήταν, γλυκιά μου», είπε η Άννι και της σκούπισε τα μάτια με το μανίκι της νυχτικιάς της. «Τώρα, όμως, πρέπει να κοιμηθείς. Είναι πια περασμένες τέσσερις».

«Άννι...» είπε η Μόλι, «διάβασέ μου το σημείωμά σου».

«Πάλι;»

«Σε παρακαλώ!»

«Εντάξει, λοιπόν», δέχτηκε η Άννι και έβγαλε το σημείωμά της από ένα ξεφτισμένο ψάθινο καλάθι κάτω από το κρεβάτι της – το ίδιο καλάθι με το οποίο την είχαν αφήσει στο ορφανοτροφείο και στο οποίο φύλαγε τα ελάχιστα υπάρχοντά της. Η Άννι άρχισε να διαβάζει φωναχτά στο αμυδρό φως που χυνόταν στο δωμάτιο από τον φανοστάτη. Η Άννι είχε διπλώσει και είχε ξεδιπλώσει το σημείωμα τόσες φορές, που είχε σχεδόν διαλυθεί. Ήταν γραμμένο σε ένα κομμάτι γαλάζιο χαρτόνι με γράμματα στρογγυλά και γυναικεία. «Σας παρακαλούμε να φροντίσετε το αγαπημένο μας μωράκι. Ονομάζεται...»

«Άντε πάλι τα ίδια», μούγκρισε η Πέπερ. Τα χρόνια που ζούσαν μαζί στο ορφανοτροφείο, η Άννι τούς διάβαζε το σημείωμά της κατά μέσο όρο δύο με τρεις

φορές την εβδομάδα. «Ονομάζεται Άννι», κορίδιεψε τραγουδιστά η Ντάφι, η καλύτερη φίλη της Πέπερ, ένα παχουλό δεκατριάχρονο κορίτσι με στρογγυλό πρόσωπο και στραβοκουρεμένα ξανθά μαλλιά. «Γεννήθηκε στις 28 Οκτωβρίου. Σύντομα θα επιστρέψουμε να την πάρουμε». Τώρα όλα τα κορίτσια γελούσαν με την ερμηνεία της Ντάφι. Όλα, εκτός από τη Μόλι και την Τέσι. «Χριστούλη μου, τώρα γελάνε. Μάτι δε θα κλείσω», παραπονιόταν η Τέσι. «Χριστούλη μου, Χριστούλη μου».

Η Άννι, θυμωμένη, σηκώθηκε, έβαλε τα χέρια στους γοφούς της και κοίταξε τα κορίτσια που γελούσαν. «Θέλετε να κοιμηθείτε με δόντια ή χωρίς;» είπε. Έπεσε σιωπή. Όλες, ακόμα και η Πέπερ, ξάπλωσαν φρόνιμα στα κρεβάτια τους. Η Άννι διάβασε το σημείωμα και ύστερα, διπλώνοντάς το πολύ προσεκτικά, το ξανάβαλε στο καλάθι της. Πήρε στην αγκαλιά της τη Μόλι και την ακούμπησε στο κρεβάτι. Τη σκέπασε με τις κουβέρτες και τη φίλησε απαλά στο μέτωπο.

«Καληνύχτα, Μόλι», ψιθύρισε η Άννι.

«Καληνύχτα, Άννι», αποκρίθηκε η Μόλι. «Είσαι τυχερή. Εγώ ονειρεύομαι ότι έχω γονείς, ενώ εσύ έχεις στ' αλήθεια».

«Το ξέρω», είπε σιγανά η Άννι. «Έχω. Κάπου». Λίγα λεπτά αργότερα, η Μόλι και τα υπόλοιπα κορίτσια είχαν αποκοιμηθεί, την Άννι όμως δεν την έπαιρνε ο ύπνος. Πήγε πάλι μπροστά στο παράθυρο και

συνέχισε να κοιτάζει το χιόνι που έπεφτε. Καθώς στεκόταν εκεί, άρχισε να ονειρεύεται με ανοιχτά μάτια τον πατέρα και τη μητέρα της. Ίσως έμεναν κάπου εκεί κοντά, σκέφτηκε, ή ίσως πολύ μακριά. Ο πατέρας της, το ήξερε, ήταν ένας ψηλός, δυνατός άντρας που συνεχώς γελούσε και χαμογελούσε. Με τα στιβαρά του μπράτσα θα τη σήκωνε, θα την έσφιγγε στην αγκαλιά του και θα τη στριφογύριζε στο δωμάτιο. Ήταν δικηγόρος, ή ίσως γιατρός, και βοηθούσε τους φτωχούς. Η μητέρα της πάλι ήταν καλή και ευγενική και είχε κατάξανθα μαλλιά. Έπαιζε πιάνο και έραβε καλύτερα και από επαγγελματίας μοδίστρα. Είχε ράψει δεκάδες όμορφα φορέματα για την Άννι, σε όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου. Τα φορέματα κρέμονταν στη σειρά στην ντουλάπα και περίμεναν την Άννι να γυρίσει σπίτι. Η Άννι και οι γονείς της ζούσαν σε έναν λόφο στην εξοχή, σε ένα σπίτι με αμπέλια. Είχαν μεγάλη αυλή με γρασίδι και από τη βεράντα έβλεπαν πράσινα λιβάδια ως εκεί που έφτανε το μάτι. Στο βάθος κυλούσε ένα ελικοειδές ποτάμι. Τα καλοκαιριάτικα απογεύματα, η Άννι, ο πατέρας και η μητέρα, μαζί οι τρεις τους, διέσχιζαν τα λιβάδια μέχρι που έφταναν στην όχθη του ποταμού. Έκαναν πικ νικ με αυγά και λεμονάδα, ενώ χάζευαν τους κύκνους που έπλεαν στο νερό. Στο δωμάτιό της στο σπίτι, η Άννι είχε κρεβάτι με ουρανό, ένα τριώροφο κουκλόσπιτο, ένα ασπροκόκκινο ξύλινο αλογάκι και...

Το κροτάλισμα της άμαξας του γαλατά, που έστριψε με θόρυβο στη γωνία της οδού Αγίου Μάρκου, ξύπνησε απότομα την Άννι από τις ονειροπολήσεις της. Από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, κάθε πρωί άκουγε τον ήχο της άμαξας έξω από το παράθυρο. Η Άννι άρχισε τώρα να σκέφτεται τα ατέλειωτα χρόνια που είχε ζήσει στο ορφανοτροφείο. Από τις αναμνήσεις της, σχεδόν καμία δεν ήταν χαρούμενη.

2

Η πρώτη ανάμνηση της Άννι από τότε που ήταν δύο ή τριών ετών ήταν η θαμπή φιγούρα της κυρίας Χάνιγκαν να προβάλλει απειλητικά από πάνω της καθώς εκείνη έπαιζε με μια σκισμένη πάνινη κούκλα στο πάτωμα του ορφανοτροφείου. «Σήκω από κει, άθλιο ορφανό, λέρωσες το καθαρό σου φόρεμα», τσίριζε η κυρία Χάνιγκαν, μια κοκαλιάρικη γυναίκα με μυτερό πρόσωπο και κοντά, κατάμαυρα μαλλιά. Οι ορφανές την έβρισκαν κακάσχημη, σαν αληθινή αποκριάτικη μάγισσα. Η κυρία Χάνιγκαν είχε σηκώσει βίαια την Άννι και την είχε χτυπήσει δώδεκα φορές στην πλάτη με ένα βαρύ κουπί από ξύλο οξιάς. Η Άννι, όμως, δεν είχε κλάψει. Από μικρούλα, η Άννι δεν έκλαιγε ποτέ όταν την έδερναν, εξοργίζοντας με την ψυχική της δύναμη την κυρία Χάνιγκαν.

Στα είκοσι τρία χρόνια που ήταν διευθύντρια του ορφανοτροφείου, η Άννι ήταν το γενναιότερο και το εξυπνότερο κορίτσι που είχε περάσει και, γι' αυτό, η κυρία Χάνιγκαν τη μισούσε περισσότερο από οποιο-

δήποτε άλλο παιδί είχε στην επίβλεψή της. «Θα το δαμάσω το βρομιάρικο», μονολογούσε η κυρία Χάνιγκαν και συνεχώς της ανέθετε καινούργιες αγγαρείες – να πλύνει τα γεμάτα λίπη κατσαρολικά στην αποπνικτική υπόγεια κουζίνα του ορφανοτροφείου, να καθαρίσει τα βρόμικα παράθυρα, να τρίψει γονατιστή τα πατώματα. Η Άννι, ωστόσο, δεν έχανε το ηθικό της και μάλιστα εξαγρίωνε ακόμα περισσότερο την κυρία Χάνιγκαν αναλαμβάνοντας κάθε νέα αγγαρεία με το χαμόγελο στα χείλη – όσο χειρότερη η δουλειά τόσο πλατύτερο το χαμόγελο της Άννι. «Εί-ναι σαν πόλεμος, εγώ εναντίον της κυρίας Χάνιγκαν», έλεγε η Άννι στις υπόλοιπες ορφανές, «και δεν πρόκειται να παραδοθώ ποτέ».

Τα χρόνια περνούσαν, και η Άννι είχε πια συνηθίσει τη ζωή στο ορφανοτροφείο. Κάθε πρωί, στις έξι, ένα διαπεραστικό σφύριγμα ξυπνούσε τα κοιμισμένα κορίτσια. «Εμπρός, ξυπνήστε, ξυπνήστε, βρομόπαιδα!» ούρλιαζε η κυρία Χάνιγκαν. Ένα κρύο ντους, και ύστερα τα κορίτσια ντύνονταν με τα μεταχειρισμένα ρούχα από τα δέματα που τους έστελνε δύο φορές τον χρόνο ο Στρατός της Σωτηρίας. Αφού έστρωναν τα κρεβάτια τους και σκούπιζαν τον κοιτώνα, οι ορφανές κατέβαιναν στοιχισμένες στην τραπεζαρία του πρώτου ορόφου για πρωινό. «Απαγορεύεται να μιλάτε!» πρόσταζε η κυρία Χάνιγκαν. Τα κορίτσια κάθονταν σιωπηλά στους σκληρούς ξύλι-

νους πάγκους ενός μακρόστενου τραπεζιού, ενώ η κυρία Χάνιγκαν σέρβιρε. Η Άννι θυμόταν ανέκαθεν το ίδιο πρωινό· ένα ποτήρι αποβουτυρωμένο γάλα και ένα μπολ ζεστό χυλό, που ετοιμάζε η ίδια με τα χέρια της. Είχε ένα ποντικίσιο γκρι χρώμα, ήταν σβολιασμένος και η γεύση του θύμιζε τη μυρωδιά της λευκής κόλλας του σχολείου. Τις πρώτες τους μέρες στο ορφανοτροφείο, πολλά από τα κορίτσια αναγούλιαζαν με τον χυλό της κυρίας Χάνιγκαν και δεν κατάφερναν να καταπιούν μπουκιά. Λίγο καιρό αργότερα, όμως, τον συνήθιζαν. Διότι για πρωινό στο ορφανοτροφείο έτρωγες ή χυλό ή τίποτα.

Μετά το πρωινό, η μέρα εξελισσόταν ανάλογα με το αν είχαν σχολείο ή όχι. Αν είχαν σχολείο, η κυρία Χάνιγκαν τις στοίχιζε και τις οδηγούσε στην άλλη άκρη του τετραγώνου, στο 62ο Δημόσιο Σχολείο, ένα βικτοριανό κτίριο με πυργίσκους και κόκκινα τούβλα στη γωνία Αγίου Μάρκου και Τρίτης Λεωφόρου. Οι ορφανές έμεναν εκεί μέχρι τις τέσσερις, οπότε και επέστρεφε η κυρία Χάνιγκαν για να τις πάει πίσω στο ορφανοτροφείο. Αν δεν είχαν σχολείο, αμέσως μετά το πρωινό οι ορφανές κατέβαιναν στο εργαστήριο του υπογείου, όπου κάθονταν σε ραπτομηχανές και έραβαν παιδικά φορέματα. Τις ημέρες εργασίας, οι ορφανές έραβαν επί οκτώ ώρες με ένα εικονοστάσιο διάλειμμα για μεσημεριανό – άλλο ένα ποτήρι αποβουτυρωμένο γάλα και ένα σάντουιτς με λι-

παρό ζαμπόν ή μουρταδέλα. Μέχρι το τέλος της ημέρας, κάθε κορίτσι έπρεπε να έχει ράψει τουλάχιστον ένα φουστάνι, διαφορετικά τις έτρωγε με το κουπί από την κυρία Χάνιγκαν. Τα φορέματα που έφτιαχναν –επίσημα φρου φρου φορέματα από οργαντίνα και τούλι σε έντονα χρώματα, όπως καναρινί και πορφυρό– έρχονταν σε έντονη αντίθεση με τα μουντά, μπαλωμένα, μεταχειρισμένα ρούχα που φορούσαν οι ίδιες. Η κυρία Χάνιγκαν είχε συνεννοηθεί με έναν δημιουργό παιδικών ενδυμάτων στο Μπρούκλιν να της δώσει τις ραπτομηχανές και τα υφάσματα με αντάλλαγμα την τιμή των πενήντα σεντς ανά φόρεμα. Τις περισσότερες εβδομάδες, η κυρία Χάνιγκαν έβγαζε μέχρι και τριάντα δολάρια από την εργασία των ορφανών. Φυσικά, αυτό απαγορευόταν και, αν ο διευθυντής του Συμβουλίου Ορφανών της Νέας Υόρκης, ο κύριος Τζόζεφ Ντονατέλι, μάθαινε τι σκάρωνε η κυρία Χάνιγκαν, σίγουρα θα την απέλυε επιτόπου. Μόνο που, εδώ και δώδεκα χρόνια, κανείς από το Συμβούλιο Ορφανών δεν είχε έρθει να επιθεωρήσει το Παράρτημα Θηλέων της οδού Αγίου Μάρκου. Η κυρία Χάνιγκαν δικαιολογούσε τις πράξεις της λέγοντας στον εαυτό της ότι δίδασκε στις ορφανές ένα χρήσιμο επάγγελμα. «Μου οφείτετε ευγνωμοσύνη, παλιόπαιδα. Όταν μεγαλώσετε και φύγετε από δω θα μπορέσετε να δουλέψετε ως ράφτρες», έλεγε στα κορίτσια, που περνούσαν ώρες σκυμμέ-

να πάνω από τις ραπτομηχανές στο υγρό υπόγειο εργαστήριο.

Τα κέρδη από την πώληση των φουστανιών η κυρία Χάνιγκαν τα ξόδευε κυρίως σε μπουκάλια λαθραίου ουίσκι. Έπινε πολύ και ήταν φιλομεθυσμένη από το πρωί ως το βράδυ. Τις ώρες που οι ορφανές έραβαν στις ραπτομηχανές ή έλειπαν στο σχολείο, η κυρία Χάνιγκαν τεμπέλιαζε στο ψηλοτάβανο γραφείο της σιγορουφώντας ουίσκι από σίκαλη, καπνίζοντας τσιγάρα Λάκι Στράικ και ακούγοντας σαπουνόπερες όπως *Η Μα Πέρκινς* και *Η Ρομαντική Ζωή της Έλεν Τρεντ* σε ένα επιτραπέζιο ράδιο μάρκας Φίλκο.

Στις έξι κάθε απόγευμα, οι ορφανές συγκεντρώνονταν στην τραπεζαρία για το βραδινό, το οποίο συνήθως περιλάμβανε βραστές φτερούγες κοτόπουλου, μαυρισμένες βραστές πατάτες, κάποιο παραβρασμένο λαχανικό, όπως λάχανο ή μπρόκολο, καθώς και σπογγώδες λευκό ψωμί και μαργαρίνη. Επιδόρπιο σερβιριζόταν μόνο σε ιδιαίτερες περιστάσεις, όπως τα Χριστούγεννα και την Ημέρα των Ευχαριστιών, όταν κάθε ορφανή λάμβανε ένα μπολ κολλώδες ρυζόγαλο. Μετά το δείπνο, οι ορφανές επέστρεφαν στον κοιτώνα, όπου μελετούσαν μέχρι την ώρα του ύπνου. Τα φώτα έσβηναν στις οκτώ, και μια ακόμα μέρα στο ορφανοτροφείο είχε φτάσει στο τέλος της.

Η μόνη μέρα ξεκούρασης ήταν η Κυριακή, κατά κάποιον τρόπο όμως ήταν και η χειρότερη της εβδομάδας. Κάθε Κυριακή πρωί στις οκτώ, η κυρία Χάνιγκαν πήγαινε τα κορίτσια στον Άγιο Μάρκο. Για πάνω από μία ώρα, κάθονταν στη μουχλιασμένη εκκλησία ακούγοντας μακροσκελή κηρύγματα για τη μοίρα που περιμένει όλους τους αμαρτωλούς: τις αιώνιες φωτιές της κόλασης. Φυσικά, όπως τους είχε εξηγήσει η κυρία Χάνιγκαν, ο ορφανός είναι εκ φύσεως αμαρτωλός – γι' αυτό είχαν πεθάνει οι γονείς του. Βασανισμένες από ένα μπερδεμένο κουβάρι ενοχών, φόβου και πλήξης, οι ορφανές παρήλαυναν από την εκκλησία στο ορφανοτροφείο, όπου όλη την υπόλοιπη μέρα η κυρία Χάνιγκαν τις ανάγκαζε να προσεύχονται και να συλλογίζονται το κακό που είχαν διαπράξει την περασμένη εβδομάδα. «Μετανοήστε, εξαγνίστε τις βρόμικες ψυχές σας και ικετέψτε τον Θεό να συγχωρήσει τις πολλές σας αμαρτίες», τρόμαζε τις ορφανές η κυρία Χάνιγκαν με βροντερή φωνή. Απαγορευόταν να μιλάνε ή να διαβάζουν, μόνο κάθονταν ατέλειωτες ώρες σιωπηλές με σκυμμένα κεφάλια και σταυρωμένα χέρια στο μακρόστενο τραπέζι της ανώτερης τραπεζαρίας. Υπήρχαν κυριακάτικα απογεύματα στο ορφανοτροφείο, θυμόταν τώρα η Άννι καθώς στεκόταν μπροστά στο παράθυρο και κοιτούσε έξω το χιόνι να πέφτει, που έμοιαζαν να διαρκούν αιώνια.

Για την Άννι, οι μέρες στο σχολείο ήταν καλύτερες από τις μέρες στη ραπτομηχανή, όχι όμως πολύ καλύτερες. Ωστόσο, στο σχολείο είχε τουλάχιστον την ευκαιρία να διαβάζει, που ήταν η αγαπημένη της ασχολία. Με ανυπομονησία και λαχτάρα, η Άννι καταβρόχθιζε δεκάδες βιβλία κάθε χρόνο. Προτιμούσε εκείνα που μιλούσαν για φτωχά μα χαρούμενα παιδιά και για ευτυχισμένες οικογένειες – για παράδειγμα, τη σειρά *Οι Πέντε Μικροί Πέπερς*. Επίσης, της άρεσαν οι περιπέτειες που διαδραματίζονταν σε ρομαντικά, μακρινά μέρη – για παράδειγμα, στα νησιά των Νοτίων Θαλασσών. Η Άννι ήταν καλή μαθήτριά, έπαιρνε καλούς βαθμούς σε όλα τα μαθήματα και ήταν από τις πρώτες στην τάξη της. Τις ορφανές, όμως, συμπεριλαμβανομένης της Άννι, τα παιδιά του σχολείου τις πείραζαν και τις γελοιοποιούσαν αδιάκοπα επειδή ήταν κακοντυμένες και επειδή δεν είχαν γονείς και δικά τους σπίτια. Καθώς η κυρία Χάνιγκαν τις πηγαينوέφερνε από και προς το σχολείο, τα άλλα παιδιά τις κορόιδευαν με ένα σκληρό τραγουδάκι δικής τους έμπνευσης:

Ορφανούλες, χα χα χα,
χωρίς μαμά, χωρίς μπαμπά.
Ορφανές, χαζές, βρομιάρες,
είστε ντυμένες σαν ζητιάνες!

Τον χειμώνα, στο σχολάσμα, τα άλλα παιδιά συχνά διαγωνίζονταν ποιος θα πετύχαινε με χιονόμπαλες τις περισσότερες ορφανές. Η κυρία Χάνιγκαν δεν επέτρεπε στα κορίτσια να βγουν από τη γραμμή για να αμυνθούν. Με σφιγμένα δόντια και μάτια καρφωμένα μπροστά, λοιπόν, οι ορφανές, στοιχισμένες δυο δυο, έσερναν τα βήματά τους στο λασπώδες πεζοδρόμιο, ενώ γύρω τους αντηχούσαν μοχθηρά γέλια και εκσφενδονίζονταν χιονόμπαλες.

Ακόμα και οι δάσκαλοι, όμως, του 62ου Δημόσιου Σχολείου δεν ήταν καθόλου ευγενικοί με τις ορφανές. Στην τάξη τις τοποθετούσαν σε ξεχωριστή σειρά θρανίων πίσω πίσω και τους φέρονταν σαν να ήταν ένας φορτικός μπελάς που δεν ανήκε πραγματικά στο σχολείο τους. Η Άννι θυμήθηκε τότε που είχε κρυφακούσει μια δασκάλα της πέμπτης, την κυρία Κόνκλιν, να διαμαρτύρεται σε μίαν άλλη δασκάλα: «Αναθεματισμένα ορφανά, μας χαλάνε την τάξη. Χωρίς αυτά, η δουλειά μας θα ήταν ευκολότερη».

Το μεσημέρι, λες και είχαν κάποια τρομερή κολλητική ασθένεια, οι ορφανές έπρεπε να κάθονται σε ειδικό χώρο στη σχολική τραπεζαρία. Έτρωγαν κάτι άψητες μάζες ζυμαρικών με τυρί που παρείχε δωρεάν το Εκπαιδευτικό Συμβούλιο της Νέας Υόρκης σε όσους μαθητές είχαν ανάγκη, ενώ τα υπόλοιπα παιδιά, με το κολατσιό τους σε γυαλιστερά μεταλλικά κουτιά, έτρωγαν ό,τι τους είχαν ετοιμάσει οι μητέρες

τους στο σπίτι – φαγητά νόστιμα και μυστηριώδη που οι ορφανές λαχταρούσαν να δοκιμάσουν, όπως σάντουιτς με φιστικοβούτυρο και μαρμελάδα, μπανάνες, σοκολατένια γλυκά και ζεστό κακάο σε παγούρια.

Στα δύο μισάωρα διαλείμματα, ένα το πρωί και ένα το απόγευμα, στην τσιμεντένια, περιφραγμένη παιδική χαρά πίσω από το σχολείο τα άλλα παιδιά δεν έπαιζαν με τις ορφανές· έτσι, εκείνες είχαν δημιουργήσει τη δική τους ομάδα, για να παίζουν, αλλά και για να προστατεύονται από τους νταήδες που κατά καιρούς αποφάσιζαν ότι θα είχε πλάκα να πειράξουν κάποιο από τα κορίτσια. Για να τους αντιμετωπίσουν, οι ορφανές, με αρχηγούς την Άννι και την Πέπερ, προέβαλαν ένα ενωμένο μέτωπο. «Έστω και μία από μας να αγγίξετε», απειλούσε η Άννι, «θα σας επιτεθούμε όλες μαζί!» Μπορεί στο ορφανοτροφείο να πάλευαν και να βρίζονταν, στο σχολείο όμως ήταν πιστές η μία στην άλλη. Οι νταήδες του 62ου Δημόσιου Σχολείου σύντομα έμαθαν ότι δεν κέρδιζαν τίποτα βάζοντάς τα με τις ορφανές – μόνο μαυρισμένα μάτια. Κυρίως έμαθαν να μην τα βάζουν με την Άννι, που μια γροθιά της ισοπέδωνε ακόμα και τα πιο σωματώδη και σκληροτράχηλα αγόρια. Σύντομα, λοιπόν, τα κορίτσια μπορούσαν να παίζουν ήσυχα κυνηγητό ή κουτσό.

Μετά την ανάγνωση, το αγαπημένο μάθημα της Άννι ήταν η γεωγραφία. Της άρεσε πολύ να μαθαίνει

για μέρη του κόσμου εντελώς διαφορετικά και όσο το δυνατόν πιο μακριά από το 62ο Δημόσιο Σχολείο, το ορφανοτροφείο και την οδό Αγίου Μάρκου. Περισσότερο της άρεσε να διαβάζει για την Ελβετία, με τις αστραφτερές, γαλάζιες λίμνες, τα πράσινα λιβάδια και τα ψηλά, χιονοσκέπαστα βουνά. Συχνά, φανταζόταν ότι ο πατέρας και η μητέρα της έμεναν στην Ελβετία και ότι σύντομα θα πήγαινε να μείνει για πάντα μαζί τους στο σαλέ μιας ελβετικής βουνοπλαγιάς σαν τη Χάιντι, την ηρωίδα ενός βιβλίου που είχε διαβάσει. Καθώς σκεφτόταν όρθια μπροστά στο παράθυρο τη γεωγραφία, η Άννι θυμήθηκε κάτι που είχε συμβεί πέρυσι στο σχολείο, όταν πήγαινε πέμπτη. Ήταν μια από τις πιο οδυνηρές αναμνήσεις της ζωής της.

NΕΑ ΥΟΡΚΗ, 1933. Από τότε που θυμάται τον εαυτό της, η εντεκάχρονη Άννι ζει στο ορφανοτροφείο. Οι μέρες εκεί περνούν μαρτυρικά, και γι' αυτό φροντίζει η διευθύντρια του ορφανοτροφείου, η τυραννική κυρία Χάνιγκαν. Η Άννι ελπίζει πως κάποια μέρα θα έρθουν οι γονείς της να την πάρουν· εφόσον αυτό δε συμβαίνει, αποφασίζει να το σκάσει και να ψάξει να τους βρει. Στους δρόμους της Νέας Υόρκης έρχεται αντιμέτωπη με πολλούς κινδύνους, μέχρι τη στιγμή που γνωρίζει τον δισεκατομμυριούχο Όλιβερ Γουόρμπακς και η ζωή της παίρνει άλλη τροπή.

Η διαχρονική ιστορία του ορφανού κοριτσιού που αγαπήθηκε από εκατομμύρια ανθρώπους και έγινε κινηματογραφική ταινία και μιούζικαλ στο εξωτερικό και στην Ελλάδα, με τεράστια επιτυχία.



Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

Από 9 ετών

ISBN 978-618-01-0713-5



9 786180 107135

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15127

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η